

MINISTERSTWO ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
DEPARTAMENT ROZWOJU OBSZARÓW WIEJSKICH

00-930 Warszawa, ul. Wspólna 30, tel.: (22) 623-18-42, fax.: (22) 623-20-51

e-mail: sekretariatrow@minrol.gov.pl

„Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich: Europa inwestująca w obszary wiejskie”

Warszawa, dn. 18 września 2019

Znak sprawy: ROW.wrt.510.112.2019

Pan
Marcin Skórski
p.o. Dyrektora
Departamentu Działań Delegowanych
Agencji Restrukturyzacji i
Modernizacji Rolnictwa

Szanowny Panie Dyrektorze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 lipca 2019 r., znak: DDD-WDS.65150.15.2019.IB, dotyczące pojawiających się wątpliwości w zakresie kwalifikowalności przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych w ramach operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” poddziałanie „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 z uwagi na podjętą uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r. sygn. akt III SZP 2/16, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) przedstawia następujące informacje.

Zgodnie z art. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825), Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowniczej, powołanym do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.) o uchwałach Sądu Najwyższego mowa jest w art. 390 i art. 398¹⁷. Pierwszy z przywołanych przepisów dotyczy możliwości przedstawienia Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, które powstało przy rozpoznawaniu apelacji, czyli zadania pytania prawnego przez sąd rozpoznający apelację. Uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie

niepodlega |

prawne wiążę w danej sprawie. Natomiast drugi z przywołanych przepisów dotyczy możliwości przekazania przez Sąd Najwyższy w składzie zwykłym (w składzie właściwym do rozpoznania skargi kasacyjnej) zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości powstałego przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego. Uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego jest w danej sprawie wiążąca.

Z powyższych przepisów wynika, że uchwały Sądu Najwyższego wiążą jedynie w danej sprawie, tj. w sprawie, której dotyczyło zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. Jednakże z uwagi na autorytet Sądu Najwyższego uchwały te mają wpływ na stosowaną wykładnię prawa także w innych sprawach rozpoznawanych przez sądy.

Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego, składu połączonych izb oraz składu całej izby, z chwilą ich podjęcia, uzyskują moc zasad prawnych. Skład 7 sędziów może postanowić o nadaniu uchwale mocy zasady prawnej. Analogiczna regulacja była w art. 61 § 6 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254, z późn. zm.). Co prawda ustawodawca nie określa wprost co oznacza nadanie uchwale mocy zasady prawnej, niemniej wynika to pośrednio z trybu odstąpienia od zasady prawnej (art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym). Uchwały, którym nadano moc zasady prawnej wiążą zatem wszystkie sądy orzekające w danej sprawie oraz składy Sądu Najwyższego w innych sprawach.

Podkreślić należy, że dotychczasowa wykładnia MRiRW w zakresie kwalifikowalności przyłączy wodociągowych była oparta na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r., sygn. akt III CZP 79/07, która została podjęta w składzie 3 sędziów. Odmienne stanowisko w tym zakresie zostało wskazane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r. sygn. akt III SZP 2/16, w która została podjęta w składzie 7 sędziów.

Na dzień podjęcia przedmiotowych uchwał obowiązywała ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym. W świetle przepisów tej ustawy, w odniesieniu do drugiej z uchwał, skład 7 sędziów mógł postanowić o nadaniu jej mocy zasady prawnej. Jednakże z sentencji tej uchwały wynika, że nie została jej nadana moc zasady prawnej. Zatem pod względem normatywnym ww. uchwały wiązały tylko w danych sprawach, których dotyczyły. Jednakże ze względu na autorytet Sądu Najwyższego wywierają one wpływ na orzecznictwo sądów, przy czym uwzględniając fakt, że druga z przywołanych uchwał jest nowsza i zapadła w składzie 7 sędziów, przyjąć należy, że sądy będą się opierać właśnie na tej uchwale.

Pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r. mógłby stanowić przesłankę do rewizji stanowiska MRiRW w zakresie kwalifikowalności przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych niemniej jednak zmiana podejścia nie jest obligatoryjna. Jednocześnie podkreślić należy, że zmiana podejścia mogłaby np. skutkować podniesieniem zarzutów o nierównym traktowaniu wszystkich beneficjentów realizujących operacje typu „Gospodarka wodno-ściekowa”

w ramach poddziałania poddziałanie „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem MRiRW dotychczas przyjęte stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 13 maja 2009 r., znak: ROW/ws/ar/213/112/2951/09 (podtrzymane w piśmie z dnia 11 października 2016 r., znak: ROW.wrt.504.26.2016), które funkcjonujące w obecnie trwającym okresie programowania, w ramach którego zostały już zrealizowane, są realizowane jak również będą jeszcze realizowane operacje z zakresu gospodarki wodno-ściekowej przy jednoczesnym braku jego kwestionowania przez beneficjentów, samorzady województw jak również Komisję Europejską winno być podtrzymane.

Paweł Ściański
z-ca Dyrektora